

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 289/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 15 ods. 4 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Ntok 1/2015 z 11. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 15 ods. 4 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ntok 1/2015 z 11. marca 2015 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 T 6/2002 zo 14. októbra 2002 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 3/2003 z 18. februára 2003 uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a trest prepadnutia veci.

V predloženej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntok 1/2015 z 11. marca 2015, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vednej na krajskom súde pod sp. zn. 5 T 6/2002 odmietnutý podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „*Novou skutočnosťou je*

- 1. nový trestný zákon § 25 nutná obrana a § 84 Zmena zákona*
- 2. listinný dôkaz z judikatúry odvolacieho konania Rt 36/1991*
- 3. zákon NRSR o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov §41b.*

Podľa, ktorého nie som trestne zodpovedný a nekonal som v rozpore so zákonom, ale konal som podľa nutnej obrany §25 trestného zákona.“

Sťažovateľ v ďalšej časti cituje ustanovenia § 119, § 269 a § 394 Trestného zákona a uvádza: „*Z vyššie citovaných zákonov je zrejmé, že za dôkaz môže byť všetko. Čiže aj listinné dôkazy a keďže sú slovenské súdy viazané judikatúrou daný spis odvolacieho súdu Rt 36/1991 je listinný dôkaz. A v dôsledku toho, že súd o ňom nevedel, resp. bol súdu skôr neznámy, ako listinný dôkaz spis odvolacieho súdu Rt 36/1991, a už skôr známymi dôkazmi a skutočnosťami, s týmto listinným dôkazom odvolacieho súdu Rt 36/1991 by mohlo viesť k rušeniu viny resp. trestu. Lebo s týmto listinným dôkazom odvolacieho súdu Rt 36/1991 a novým trestným zákonom § 84 zmena zákona by sa moje konanie dalo podradiť pod § 25 nutná obrana trestného zákona.“*

V ďalšej časti sťažovateľ poukazuje na skutkové okolnosti – medzi poškodeným a odsúdeným sťažovateľom v čase spáchania skutku došlo k napätej situácii, poškodený bol agresívny.

Poukazuje na ustanovenie § 41b zákona o ústavnom súde a uvádza: „*Som toho názoru, že sa dá tento § 41b použiť aj v môj prospech na obnovu konania lebo došlo k zmene zákona, ktorý dokazuje moju nevinu a nový zákon vyšiel ešte v čase, keď som bol vo výkone trestu a momentálne som v podmienke (v skúšobnej dobe) pre ten istý trestný čin, čiže prakticky ešte nie som právoplatne definitívne prepustený, len som už na slobode.*“

Sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu na účely konania pred ústavným súdom.

Sťažnosť neobsahuje petit, ktorý by bol oddelený od textu odôvodnenia sťažnosti, avšak sťažovateľ v závere uvádza:

„... základné právo a sloboda, ktoré sa porušujú sú:

1. Právo na súdnu a inú právnu ochranu čl. 46

2. základné ľudské práva a slobody čl. 15 ods. 4

3. čl. 41b

- porušili ich uznesením: Krajského súdu v B. Bystrici 3Ntok/1/2015, IČS:6015010002 zo dňa 11. 3. 2015

- sťažnosť smeruje proti: Krajského súdu v B. Bystrici 3Ntok/1/2015, IČS:6015010002 zo dňa 11. 3. 2015

- domáham sa finančného zadosťučinenia 1 000 000 eur z dôvodu nezákonného väznenia a márneho domáhania sa spravodlivosti!!!“

3. Ústavnému súdu bolo 27. marca 2015 doručené podanie sťažovateľa označené ako „*Doplnenie sťažnosti na Ústavný súd SR*“, v ktorom poukazuje na ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa spáchania trestného činu z nedbanlivosti, v nutnej obrane a namieta, že predmetným uznesením krajského súdu bolo porušené:

„Právo na súdnu a inú právnu ochranu čl. 46 a porušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd : Právo na spravodlivé súdne konanie čl. 6.“

4. V ten istý deň, 27. marca 2015, bolo ústavnému súdu doručené ďalšie podanie sťažovateľa označené ako *„Doplnenie sťažnosti na Ústavný súd SR číslo 2“*, v ktorom sťažovateľ poukazuje na skutkové okolnosti veci a v závere uvádza, že namietaným uznesením krajského súdu bolo porušené:

„ - právo na súdnu a inú právnu ochranu čl. 46 a základného ľudského práva a slobody čl. 15 ods. 4 a čl. 41b

- a porušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

1. čl. 2 ods. 2 Právo na život:

2. čl. 6 Právo na spravodlivé súdne konanie:

- a že podľa § 398 ods. 3 trestného poriadku keďže obvinený je už na slobode a obnova sa navrhuje v prospech obvineného nechať ho na slobode, a § 405 písm. b trestného poriadku že nesmie mu byť uložený prísnejší trest aký bol v pôvodnom rozsudku.

- a správnym názorom, že obvinený [REDAKOVANÉ] konal podľa čl. 15 ods. 4 základného práva a slobody s poukazom na § 25 trestného zákona

- a tým zrušil uznesenie krajského súdu v B. Bystrici o odmietnutí obnovy konania 3Ntok/1/2015, IČS:6015010002, a vrátil vec na nové prejednanie resp. ďalšie konanie.“

Sťažovateľ napokon žiada, aby ústavný súd nerozhodoval o predchádzajúcom jeho doplnení sťažnosti, ale len o sťažnosti v znení jej doplnenia č. 2.

5. Ústavnému súdu bolo následne 2. apríla 2015 doručené podanie sťažovateľa označené ako *„Doplnenie sťažnosti na Ústavný súd SR č. 3“*, v ktorom opätovne poukazuje na skutkové okolnosti veci, na agresivitu poškodeného a na závery znaleckého posudku z odboru psychiatrie k otázke pohnútky konania odsúdeného sťažovateľa.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 399 ods. 1 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania odmietne, ak a) bol podaný neoprávnenou osobou, b) smeruje len proti rozhodnutiu alebo výroku, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná, c) ak je obnova konania vylúčená podľa § 395.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

10. Podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

11. Podľa čl. 15 ods. 4 ústavy podľa tohto článku nie je porušením práv, ak bol niekto pozbavený života v súvislosti s konaním, ktoré podľa zákona nie je trestné.

12. Podľa čl. 46 ústavy

(1) Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

(2) Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

(3) Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

(4) Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 dohovoru zbavenie života sa nebude považovať za spôsobené v rozpore s týmto článkom, ak bude vyplývať z použitia sily, ktoré nie je viac než úplne nevyhnutné, pri a) obrane každej osoby proti nezákonnému násiliu; b) vykonávaní zákonného zatknutia alebo zabránení úteku osoby zákonne zadržanej; c) zákonne uskutočnenej akcii za účelom potlačenia nepokojov alebo vzbury.

14. Podľa čl. 6 dohovoru

1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom

súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

3. Každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

15. Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení o porušení jeho základných práv podľa čl. 15 ods. 4 a čl. 46 ústavy, ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 6 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntok 1/2015 z 11. marca 2015, ktorým bol odmietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 5 T 6/2002. Sťažovateľ nesúhlasí so svojím odsúdením v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 6/2002, poukazuje na skutkové okolnosti veci a tvrdí, že v súvislosti s podaným návrhom na obnovu konania tu boli dôvody na jej povolenie. Tieto dôvody spočívajú podľa sťažovateľa v novej právnej úprave § 25 Trestného zákona o nutnej obrane, judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Rt 36/1991, ako aj znenia § 41b zákona o ústavnom súde.

16. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 Ntok 1/2015 z 11. marca 2015 v podstatnom uviedol:

„V predmetnej veci podal odsúdený [REDAKOVANÉ] žiadosť o povolenie obnovy konania vo veci Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/6/2002, ktorým bol obžalovaný

v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR Bratislava z 18.02.2003, sp. zn. 2To/3/2003 uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a pre výkon tohto trestu bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Bol mu uložený aj trest prepadnutia vecí.

U odsúdeného odvolací súd zistil, že boli v minulosti krajským súdom v spojení s uzneseniami Najvyššieho súdu SR zamietnuté jeho návrhy na povolenie obnovy konania, naposledy sa tak stalo uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo 17.03.2010 sp. zn. 3Ntok/2/2009, a to podľa § 402 ods. 2 Tr. por., pretože odsúdený vo svojom návrhu neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na pôvodné rozhodnutie a išlo len o žiadosť alebo návrh na prehodnotenie skutkového stavu a dôkaznej situácie. V teraz posudzovanom návrhu obžalovaný opätovne poukazuje na nesprávny postup Krajského súdu v Banskej Bystrici pri hodnotení dôkazov a ustálení jeho viny, poukazujúc na ustanovenie § 84 Tr. zák., § 25 Tr. zák. o nutnej obrane, ako aj povinnosť súdu v pochybnostiach rozhodnúť v prospech obžalovaného, ktoré princípy a zákonné ustanovenia v napadnutom rozsudku okresný súd pri rozhodovaní o jeho vine a treste v pôvodnom konaní nerešpektoval.

Vychádzajúc z týchto zistení odvolací súd dospel k záveru, že sú tu splnené podmienky pre postup v zmysle ust. § 402 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Obžalovaný opakoval dôvody v podstate presne podľa toho istého scenára ako v predchádzajúcom spomínanom rozhodnutí krajského súdu a odvolacieho súdu, teda žiada o prehodnotenie dôkazov pôvodne vykonaných v základnom konaní pri rozhodovaní o vine a treste obžalovaného a nápravu v tom smere, že v konečnom dôsledku zrejme mal byť spod obžaloby oslobodený, pretože mal konať v nutnej obrane a len nesprávnym vyhodnotením dôkazov krajským súdom došlo k uznaniu jeho viny a odsúdeniu.

Z uvedených dôvodov potom odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.“

17. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

18. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

19. Podstatou odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu bola interpretácia § 402 ods. 2 Trestného poriadku a jeho aplikácia na zistený skutkový stav.

Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu so zreteľom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti,

ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Trestného poriadku, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Je potrebné zdôrazniť, že ani zo sťažnosti sťažovateľa nevyplývajú konkrétne argumenty, v čom by malo spočívať porušenie jeho základných práv uvedeným uznesením krajského súdu, sťažovateľ len tvrdí, že podľa jeho názoru tu boli dôvody na povolenie obnovy konania, ktoré majú spočívať v právnej úprave a judikatúre, a poukazuje na hodnotenie dôkazov zo strany krajského súdu pri jeho predchádzajúcom rozhodovaní o jeho vine, ktoré nepovažuje za správne. Krajský súd posúdil návrh na obnovu konania sťažovateľa ako opakovaný návrh sťažovateľa podaný potom, čo jeho predchádzajúce návrhy, v ktorých uvádzal tie isté skutočnosti a dôkazy, už boli právoplatne odmietnuté.

20. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietané uznesenie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad ustanovenia § 399 ods. 2 a § 402 ods. 2 Trestného poriadku a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia týchto ustanovení, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov bola vykonaná ústavne súladným spôsobom.

21. Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom

omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa čl. 15 ods. 4 a čl. 46 ústavy, ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 6 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že s ohľadom na ústavnú požiadavku materiálnej ochrany práv sťažovateľa sťažnosť preskúmal aj napriek skutočnosti, že tu boli aj dôvody na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažnosť neobsahovala odôvodnenie, ktoré by zodpovedalo navrhovanému petitu (sťažovateľ neuviedol, v čom konkrétnom má spočívať porušenie jeho označených práv označeným namietaným uznesením krajského súdu), petit sťažnosti je neúplný, najmä neobsahuje označenie právnych predpisov, ktorých porušenie namieta (v niektorých prípadoch obsahuje len číselné označenie ustanovenia, bez uvedenia právneho predpisu).

24. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 10. júna 2015

